

ת"פ 2090/12/19 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 2090-12-19 מדינת ישראל נ' פלוני

בפני
בעניין: כבוד השופטת ג'ויה סקפה שפירא
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

פלוני

הנאשם

ב"כ המאשימה: עו"ד קרן בן גל

ב"כ הנאשם עוד פנחס כהן

גזר דין

כללי

1. הנאשם הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בשלוש עבירות אלימות כלפי בת זוגו לשעבר.

כתב האישום שהוגש נגד הנאשם כלל שלושה אישומים, והעובדות שנקבעו לגביהם פורטו בהרחבה בהכרעת הדין.

ביחס לאישום הראשון, שבו הורשע הנאשם בעבירת תקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש, נקבע כי כשלושה חודשי לאחר שבני הזוג נפרדו, הנאשם הגיעה לדירת המתלוננת ללא הסכמתה ובניגוד לרצונה, מתוך רצון לשוחח עמה. היא סירבה לפתוח לו את הדלת. הנאשם דפק על הדלת שוב ושוב ואמר דברים שעיקרם הבעת חשד בכך שהמתלוננת מארחת אדם אחר בדירתה. הנאשם מאן להשלים עם סירובה של המתלוננת לפתוח לו את הדלת, וכשהתבקש על ידי דודה, הגר בשכנות, לעזוב את המקום, סברה המתלוננת בטעות שהדוד הוא שהגיע אל מחוץ לדירתה כדי לסייע לה. על כן פתחה המתלוננת חרך צר בדלת, והנאשם שהבחין בכך ניצל את החרך שנפתח, הדף בחוזקה את הדלת וזו פגעה בראשה של המתלוננת שעמדה מאחוריה, הכל כשהנאשם מודע לכך שהמתלוננת עומדת מאחורי הדלת וכי הדיפתה האגרסיבית עשויה לפגוע במתלוננת. הנאשם נכנס אל תוך הדירה במטרה למצוא את האדם שהמתלוננת אירחה, על פי סברתו. כתוצאה מהמכה שקיבלה המתלוננת מהדלת, נגרמו לה חתך במצח שדימם בזמן האירוע והמטומה תת עורית.

ביחס לאישום השני, שבו הורשע הנאשם בעבירת תקיפת בת זוג, נקבע כי באירוע אחר שאירע כשנתיים קודם לכן, כשהנאשם והמתלוננת היו מחוץ לביתם של חברים, התפתח ביניהם ויכוח שבמהלכו המתלוננת צעקה והנאשם סטר לה

על פניה כדי להפסיק את צעקותיה.

ביחס לאישום השלישי, שגם בו הורשע הנאשם בעבירת תקיפת בת זוג, נקבע כי כחצי שנה קודם לאירוע נושא האישום הראשון, בעת שהנאשם והמתלוננת שהו בחופשה בצימר, אירע ביניהם ויכוח שבמהלכו המתלוננת צעקה, ועל מנת שלא תישמענה צעקותיה, הנאשם דחף אותה לכיוון הקיר וסתם את פיה בידו.

2. תסקיר שירות המבחן מיום 3.10.22 מלמד כי הנאשם כבן 28, רווק, אינו עובד, מתקיים מקצבת אבטלה ומתגורר עם הוריו ואחיו, שעמם הוא תיאר מערכת יחסים קרובה.

הנאשם סיים 12 שנות לימוד, שירת בצה"ל שירות חלקי כנהג מבצעי במערך כיפת ברזל, ושוחרר בשל פציעה. לאחר שחרורו עבד הנאשם באבטחת מוסדות חינוך וכנהג משאית, נפצע ברגלו ומאז מתקשה למצוא עבודות המתאימות לו. הנאשם למד קורס שמאות רכוש וכיום מחפש עבודה בתחום. הנאשם עושה שימוש בסם מסוג קנאביס רפואי ברישיון, שמסייע לו בהקלה על כאביו, והוא שלל שימוש לרעה באלכוהול ובסמים נוספים.

הנאשם ניהל מערכת זוגית עם המתלוננת במשך כחמש שנים, ותיאר רגשות אהבה חזקים אליה, אך למרות זאת מערכת היחסים ביניהם לוותה בעליות ומורדות ואופיינה בפרידות לסירוגין. הנאשם שלל ביטויי קנאה ואובססיות מצדו, שלל אלימות מילולית ופיזית ותיאר עצמו כקורבן אלימות פיזית, מילולית ורגשית מצדה של המתלוננת. הוא התקשה להתייחס לחלקים שלו במסגרת המערכת הזוגית ונטה להשליך את האחריות על המתלוננת. הנאשם תיאר כי כיום הוא מצוי בזוגיות אחרת, מזה כשנתיים, ותיאר מערכת יחסים טובה ובריאה, המצויה לפני מיסוד הקשר ועומדת בפער למערכת היחסים הקודמת עם המתלוננת.

בשיחה שערכה קצינת המבחן עם המתלוננת, תיארה האחרונה מערכת יחסים שהתאפיינה במחלוקות וריבים בשל חוסר אמון מצד הנאשם, בהתנהלות אובססיבית המלווה בקשיי אמון וביטויי קנאה רבים מצדו כלפיה, באלימות מילולית ורגשית לכל אורכה, ובאלימות פיזית שתוארה בכתב האישום, לצד מקרים של יריקות ואיומים. לדבריה, לא הייתה אלימות נוספת מעבר למקרים שבגינם הורשע הנאשם. עוד תיארה המתלוננת כי במסגרת הדיונים בבית המשפט היא חוותה קללות וצעקות מצד הנאשם כלפיה, וכי מאז הנאשם לא יצר עימה קשר, אך היא עדיין חוששת ממנו.

לנאשם אין הרשעות קודמות. הוא התקשה לקחת אחריות על המעשים שבביצועם הורשע, ואף הכחיש חלק מהמתואר בכתב האישום ובהכרעת הדין. הוא מבטא עמדה קורבנית, ממוקד בהתנהלות של המתלוננת כלפיו ובעוול שנגרם לו בשל מעורבותו בפלילים. הוא שלל צורך בסיוע טיפולי.

שירות המבחן התרשם כי הנאשם גדל בסביבה משפחתית נורמטיבית, וכי לאורך השנים עשה מאמצים לנהל אורח חיים יציב. מנגד התרשמו כי התקשה להשתלב בלימודים וביטא קשיים שונים, וכי במסגרת יחסיו הזוגיים אלה באים לידי ביטוי בשליטה, תלות וחוסר כלים להתמודדות אדפטיבית. עוד התרשמה קצינת המבחן מדימוי עצמי נמוך וקושי במתן אמון, קושי לראות את עצמו כישות נפרדת במסגרת הזוגית ומתוך כך להכיר בתחומי אחריותו האישיים בדינמיקה זו. הוא נטה להכחשה ומזעור התנהלותו האלימה ולהשלכת הבעייתיות על המתלוננת. כל אלו מהווים, לדעת שירות המבחן, גורמי סיכון להישנות עבירות והתנהגות אלימה במסגרת המשפחתית.

שירות המבחן המליץ להימנע מהטלת עונש מאסר בפועל, כדי למנוע חשיפת הנאשם לאורח חיים עברייני. לאור עמדת הנאשם והתרשמות כי הוא בעל כוחות דלים להשתלבות בטיפול, לא בא שירות המבחן בהמלצה טיפולית בעניינו,

והומלץ לגזור עליו מאסר שירוצה בעבודות שירות ומאסר מותנה.

3. לאחר קבלת תסקיר שירות המבחן ביקש הנאשם להזמין בעניינו תסקיר משלים, תוך שבא- כוחו טען כי הנאשם מעוניין בקבלת טיפול במסגרת שירות המבחן. לאחר שנשמעו גם דברי הנאשם עצמו בעניין זה, הבקשה נדחתה ונשמעו טיעוני הצדדים לעונש.

4. ב"כ המאשימה ביקשה לקבוע מתחם עונש הולם נפרד ביחס לכל אישום: ביחס לאישום הראשון ביקשה לקבוע מתחם עונש הולם שבין שמונה חודשי מאסר בעבודות שירות לשמונה- עשר חודשי מאסר בפועל; ביחס לאישומים השני והשלישי ביקשה המאשימה לקבוע מתחמי עונש הולם שבין מספר חודשי מאסר לשנים-עשר חודשי מאסר בפועל. המאשימה לגזור על הנאשם עונש כולל של שנים עשר חודשי מאסר בפועל, לצד מאסר מותנה, קנס, פיצוי למתלוננת והתחייבות להימנע מביצוע עבירות. המאשימה הדגישה בטיעוניה את הערכים המוגנים באמצעות העבירות, את אופייה האלים והאובססיבי של מערכת היחסים שהתנהלה בין המתלוננת לנאשם, את טיבה של החבלה שנגרמה באירוע נושא האישום הראשון ואת הקושי הממשי של הנאשם, הרואה את עצמו כקורבן, לקבל אחריות על המעשים שעשה. עוד הדגישה המאשימה את האופן שבו ניהלו הנאשם ואביו את המשפט ואת הצורך להציב גבולות מרתיעים להתנהלותו של הנאשם.

5. מטעם ההגנה הוגשו מסמכים רבים כראיות לעונש, ובהם אות מערכת "צוק איתן" שהוענק לנאשם, תעודת שחרור מצה"ל בתום שתי שנות שירות, שבה צוין כי הנאשם ביצע את תפקידו לשביעות רצון מפקדיו, מכתב פיטורין שקיבל הנאשם ממעסיקו האחרון בחודש מרץ 2022, מכתב המלצה שקיבל הנאשם מראש המשל"ט הלאומי למאבק בקורונה בעקבות סיום תפקידו של הנאשם כנהג במשל"ט, תעודת סיום קורס שמאות רכוש מ"מכללת השמאים" ובה צוין כי הנאשם התקבל כחבר בארגון שמאי הרכוש בישראל, מסמך מטעם משרד ראש הממשלה המלמד כי הנאשם נמצא כשיר שני למשרת נהג במשרד, תו חניה לנכה שניתן לנאשם, חוות דעת מומחה לאורטופדיה המתייחסת לפציעתו של הנאשם ובה הומלץ לקבוע לו 36 אחוזי נכות לצמיתות, רישיון לשימוש בקנביס רפואי וריכוז ביקורים אצל רופא בקופת חולים, ובהם ביקורים אצל פסיכולוגית מחודש אוגוסט 2020 עד חודש אוקטובר 2020, טיפול שהופסק ביוזמתו של הנאשם.

6. ב"כ הנאשם טען כי ההחלטה שלא לאפשר לנאשם לקבל תסקיר משלים של שירות המבחן שיבחן את השתלבותו בטיפול במסגרת השירות היא עוול וגורמת לעיוות דין.

ב"כ הנאשם התייחס בטיעונו בעל-פה רק לעבירה נושא האישום הראשון, וטען כי מדובר במעשה שנעשה שלא במכוון, אלא מתוך התרשלות של הנאשם שהתמצתה בטריקת דלת, וכי הנאשם לא רצה לפגוע במתלוננת והצטער על ה"שריטה" שנגרמה לה. ב"כ הנאשם טען כי גם המתלוננת עצמה אישרה שהנאשם לא התכוון לפגוע בה. עוד הודגש כי הנאשם הוא בן למשפחה נורמטיבית, כי אין לו הרשעות קודמות, כי מאז האירועים נושא כתב האישום לא נפתחו לו תיקים נוספים, כי הוא בוגר 12 שנות לימוד, שירת בצה"ל ותיפקד כחייל לשביעות רצון מפקדיו, לרבות במהלך מבצע צוק איתן, כי לאחרונה הוסמך כשמאי רכוש, כי הוא מצוי במערכת יחסים זוגית מזה כשנתיים ואף עומד להינשא וכי הוא נפצע ברגלו, מוכר כנכה ואף מטופל בקנביס רפואי. נטען כי הנאשם הבין שקצינת המבחן תפעל לשלבו בטיפול והופתע מהמסקנות שפורטו בתסקיר בעניין זה, ומכל מקום הוא מעוניין לעבור טיפול זוגי. ב"כ הנאשם טען עוד, כי אין מקום

לזקוף לחובת הנאשם את העובדה שהוא כפר במיוחס לו, כי התנהלותו הנורמטיבית מלמדת על שיקום וכי הרשעתו תפגע באפשרותו לעבוד כשמי רכוש. לפיכך ביקש ב"כ הנאשם לבטל את הרשעתו של הנאשם, לקבוע בעניינו מתחם עונש הולם שבין צו מבחן למאסר מותנה ולחרוג לקולא בעניינו ממתחם העונש ההולם משיקולי שיקום.

בשל התארכות הטיעון בעל פה, התבקש ב"כ הנאשם להשלים את טיעונו בכתב או במועד אחר שייקבע לצורך כך, והוא בחר להשלים את הטיעון בכתב. במסגרת זו הוגש טיעון ארוך ומפורט שבו חזר ב"כ הנאשם על טענותיו בעל פה. הנאשם שב וביקש להפנותו לטיפול במסגרת שירות המבחן, הוסיף כי גם בהתייחסותה לאירוע נושא האישום השלישי, המתלוננת תיארה אלימות שאינה חמורה. עוד נטען כי לקיחת אחריות אין פירושה התייחסות לעבר אלא רק מתוך "הקשר של למידה לעתיד", וכי במובן זה הנאשם נוטל אחריות על מעשיו. ב"כ הנאשם התייחס בטיעונו למכתבי ההמלצה וההערכה שהוגשו. עוד נטען כי גם מתוך תסקיר שירות המבחן עולה סיכוי של ממש כי הנאשם ישתקם וכי גם המתלוננת עצמה שואפת לכך שישתקם ולא ייפגע.

ביחס לאירוע נושא האישום הראשון הוסיף ב"כ הנאשם וטען כי האירוע לא סיכן את המתלוננת ולא היה מגע פיזי בינה לבין הנאשם. עוד נטען לאכיפה בררנית על רקע העובדה כי המתלוננת לא הועמדה לדין על אף שהנאשם טען בעדותו בבי המשפט כי הוא היה לא פעם קורבן להתנהלות אובססיבית מצד המתלוננת כלפיו ולאלימות קשה מצדה שכללה סטירות, דחיפות והפלות, מעשים שהמתלוננת אישרה בעדותה, ואשר היוו, על פי טענתו, מסכת התעללות פיזית ונפשית מצד המתלוננת אשר הותירה בו צלקות נפשיות.

ב"כ הנאשם טען עוד כי שלושת האירועים שאליהם מתייחס כתב האישום מחייבים קביעת מתחם עונש הולם אחד לנוכח העובדה שמדובר באלימות שכוונה כלפי בת זוג במספר מקרים שלא היה לגביהם תכנון מוקדם ויש ביניהם קשר הדוק.

ב"כ הנאשם תמך עמדתו במספר פסקי דין של בתי משפט שלום.

7. לנאשם ניתנה הזדמנות לומר את דברו במהלך הדיון בבית המשפט, ואולם גם במעמד זה הוא התנהל מתוך כעס על כך שבית המשפט לא הסכים להוסיף ולהאריך את הדיון עוד ועוד על מנת לאפשר לאביו להמשיך לטעון, וכל שהצליח לומר הוא שמדובר בדברים שמעולם לא קרו, כי אם המתלוננת הייתה סובלת במשך ארבע שנים היא לא הייתה חוזרת אליו שוב ושוב, וכן הטיח בבית המשפט האשמות אישיות.

סוגיית ביטול ההרשעה

8. בהלכה הפסוקה נקבעו שני תנאי מצטברים, שבהתקיימותם מאפשרים הימנעות מהרשעתו של נאשם שאשמתו בפלילים הוכחה והם: כאשר העבירה בנסיבות ביצועה מאפשרת סיום ההליך ללא הרשעה, מבלי לפגוע ביתר שיקולי הענישה, וכאשר ההרשעה תפגע פגיעה חמורה בשיקומו של הנאשם (ראו ע"פ 2083/96 **תמר כתב נ' מדינת ישראל** (פ"ד נב(3) 337)).

בעניינו, כפי שיפורט להלן, לא מתקיים אף אחד מהתנאים.

9. אשר לעבירות ונסיבות ביצוען, ראשית יש לתת את הדעת לערכים המוגנים באמצעות עבירות אלימות כלפי בן זוג,

ובהם שמירה על שלמות הגוף, שלווה הנפש ותחושת הביטחון האישי של אדם, בפרט בתוך תא משפחתי, שאמור להוות עבורו את המקום המוגן והבטוח ביותר.

10.

לדאבון הלב,

תופעת השימוש ב אלימות הולכת וצוברת תאוצה בשנים האחרונות, מתגברת ומתרחבת, והיא הפכה למכת מדינה שיש למגרה. חמורה במיוחד היא התגברות תופעת האלימות בתוך המשפחה, תת-סוג של עבירות אלימות, המתבצעות, לרוב בתוך התא הזוגי או המשפחתי, בדל"ת אמות הבית, ללא עדים, נסיבות המקשות על חשיפת העבירות ואכיפתן. עובדות אלה מחייבות הטלת ענישה מחמירה, שתרתיע מפני ביצוע עבירות אלימות בתוך התא המשפחתי או מערכת היחסים הזוגית. וכך נקבע בעניין זה על ידי בית המשפט העליון ברע"פ 340/21 **מסרי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו 28.1.21):

"...יש לנקוט במדיניות ענישה מחמירה ומרתיעה כלפי עבירות אלימות במשפחה - ואלימות בין בני זוג בפרט - על מנת למגר תופעה נפסדת זו. זאת, בין היתר לנוכח הקושי הקיים לעיתים בחשיפת עבירות אלו, המבוצעות בהסתר מאחורי מפתן הדלת; הפגיעה הקשה שהן מסבות לתחושת הביטחון של בני המשפחה - וקורבנות המעשים בפרט; והחשש מהסלמת המעשים באופן העלול אף לסכן את חיי בני המשפחה, ובהם בת זוגו של התוקף..."

11. אמת, הנאשם והמתלוננת לא היו נשואים, והזוגיות שלהם הסתיימה זה מכבר. עובדה זו אמנם יש בה כדי לצמצם את עוצמת הפגיעה בערכים המוגנים, ואולם יש לתת את הדעת על כך שמדובר בזוגיות שנמשכה שנים, ובמתלוננת שהיא בחורה נבונה, משכילה ואפילו עובדת במשרת סטודנט במשרת ישראל. העובדה שגם לאישה בעלת מאפיינים שכאלה, המסוגלת לעמוד על דעתה, נדרשו פרק זמן ממושך וכוחות גדולים כדי להיחלץ מזוגיות אלימה, אפילו כשלא מדובר היה בקשר נישואין, והעובדה כי חרף ניתוק הקשר, כשכבר אזרה אומץ להתלונן על מעשיו של הנאשם עדין הייתה חשופה להתנהגות מתלהמת ותוקפנית מצדו כשהגיעה להעיד בבית המשפט, מלמדת עד כמה עמוק הצורך במתן משקל של ממש לשיקולי הרתעה כלליים.

12. על רקע זה, גם העובדה שהעבירות שביצע הנאשם בוצעו ללא תכנון מוקדם, ושלא מתוך כוונה מראש לגרום למתלוננת נזק, וחרף העובדה כי החבלה שנגרמה באירוע נושא האישום הראשון לא הייתה חמורה וכי האלימות באישומים השני והשלישי לא גרמה לחבלות למתלוננת, העובדה כי מדובר באלימות שחזרה על עצמה ושיקולי הרתעת היחיד והרבים אינם מאפשרים הימנעות מהרשעה מבלי לפגוע בשיקולי הענישה האחרים. כפי שנקבע ברע"פ 6002/22 **ריאבנקו נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו 19.9.22):

"... כוונת המחוקק הנשקפת מסעיף 382 לחוק העונשין, לפיו יש להשית ענישה מוכפלת על עבירה של תקיפה, כאשר העבירה מבוצעת כלפי בני משפחה, לרבות בני זוג. החמרה זו מבטאת את שאט הנפש כלפי עבירות

אלימות שמבוצעות בבני זוג, תופעה שמחייבת הרתעה אפקטיבית על מנת לגדועה מן השורש. אמנם, מעשי המבקש אינם ברף הגבוה של החומרה בתוך גדר סעיף האישום, אך קביעה כי סוג העבירה בו הורשע המבקש היא כזו המאפשרת לוותר על ההרשעה מבלי לפגוע בשיקולי ענישה אחרים - זו קביעה שאינה עולה בקנה אחד עם הדין הנוהג.

13. גם התנאי השני, שעניינו פגיעה חמורה של הרשעה בשיקום הנאשם אינו מתקיים במקרה דנן. ראשית, שירות המבחן לא המליץ בעניינו של הנאשם על טיפול במסגרת השירות, והנאשם אף לא פנה ולא החל בטיפול באופן פרטי, כך שקשה לשוח בעניינו במונחי שיקום.

14. הטענה כי הרשעתו של הנאשם תפגע באפשרותו לעבוד כשמאי רכוש (מקצוע שאינו מוסדר בחקיקה, להבדיל, למשל, משמאי מקרקעין או שמאי רכב), נטענה כלאחר יד, מבלי שהובאו ראיות קונקרטיות, הוראות חיקוק או נוהל כלשהו, שיש בהן כדי לתמוך בטענה זו.

15. כאן המקום להתייחס גם לטענת האכיפה הבררנית, אשר לעיתים יש בה, כאשר היא מתקבלת, כדי להצדיק סעד של הימנעות מהרשעה או הקלה בעונש. בהקשר זה הנאשם טוען כי הופלה ביחס למתלוננת בשעה שהוא הועמד לדין והיא לא, הגם שנקטה כלפיו, על פי הנטען, מעשי אלימות במספר מקרים. כאן המקום להזכיר כי בהודעתו במשטרה הנאשם טען טענה כללית מאד בעניין זה והתקשה לתאר מקרה קונקרטי שבו הדבר אירע, לא כל שכן אירוע שבו נגרמה לו חבלה כתוצאה מהמכות הנטענות (ראו ת/4 שורה 78 ואילך), ועל כן לא ניתן להשוות בין תלונתה של המתלוננת לתלונתו של הנאשם, שהוגשה בתגובה לתלונת המתלוננת ובעת שנחקר באזהרה בחשד להכאתה ולגרימת חבלה, בפרט כאשר גרסתו לא זכתה לאמון בית המשפט (ראו סעיפים 16-17 להכרעת הדין).

מתחם העונש ההולם

16. הנאשם ביצע שלוש עבירות אלימות כלפי בת זוגו. הגם שאלה בוצעו בפער זמנים ובמועדים שונים, מדובר במעשי אלימות הדומים זה לזה, שבוצעו כלפי אותה קורבן, כחלק ממאפייניה הנמשכים של מערכת היחסים הזוגית שניהלו, ועל כן אתייחס אל כלל העבירות כאל אירוע אחד לצורך קביעת מתחם העונש ההולם, תוך מתן משקל לעובדה כי מדובר במעשי אלימות שחזרו על עצמם.

17. הנאשם לא תכנן את מעשי האלימות מראש, והם היו תגובה ספונטאנית למריבות וויכוחים שהתגלעו בינו לבין המתלוננת. גם האלימות שנקט לא הייתה מהחמורות, ובאירועים נושא האישומים השני והשלישי, לא נגרמו חבלות. באירוע נושא האישום הראשון נגרמה למתלוננת חבלה שהנאשם לא התכוון מראש לגרום אותה, ואולם היה מודע לאפשרות גרימתה. בהקשר זה יש לומר כי הנאשם הדף בחוזקה דלת עם מסגרת ברזל לכיוון המתלוננת, ומעשה זה עלול היה להוביל לתוצאה קשה מזו שנגרמה בפועל.

18. בקביעת מתחם העונש ההולם שקלתי את הערכים המוגנים באמצעות העבירות ואת מידת הפגיעה בהם כפי

שפורט לעיל. עוד שקלתי את העובדה, כי אירועים אלה התרחשו על רקע קשר זוגי שאופיין בהתנהלות תוקפנית, רכושנית ואובססיבית מצדו של הנאשם, התנהלות שבאה לביטוי עוד זמן רב לאחר הפרידה בין בני הזוג, ומאפייניה הורגשו אפילו בהתנהלות הנאשם כלפי המתלוננת כשזו הגיעה להעיד באולם בית המשפט. וכך נכתב בסעיף 16 להכרעת הדין:

"התנהלותו התוקפנית כלפי המתלוננת ובכלל באה לביטוי גם באולם בית המשפט, והגיעה לשיאה בעדותה של המתלוננת. במהלך העדות הנאשם לא הצליח לשלוט בעצמו, התפרץ, קרא לעברה קריאות גנאי ואפילו קילל אותה, והמשיך בכך גם כשהוצא מן האולם ועמד במסדרון. הוא הוצא מהאולם מספר פעמים, אך בשל כך שראיתי חשיבות בנוכחותו בחקירה של המתלוננת, ניתנו לו מספר הזדמנויות לחזור לאולם. עם זאת, חרף האזהרות המשיך הנאשם לנהוג באותה הדרך, והתנהלותו זו מחזקת את הדברים שאמרה המתלוננת ביחס למצבים של אובדן שליטה מצדו. יש לומר כי מחשש לפגיעה במתלוננת עצמה היא לוותה על ידי משמר בתי המשפט אל מחוץ לאולם בסיום עדותה."

19. בחינת מדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים של אלימות כלפי בת זוג מלמדת על ענישה מגוונת, הכוללת, לעיתים קרובות, רכיבים מוחשיים של מאסר בפועל או מאסר בעבודות שירות. ראו למשל רע"פ 3077/16 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 20.1.2015); רע"פ 8884/13 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 11/15 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 11.6.14); רע"פ 5096/09 ברוך קמחי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 18.6.09); רע"פ 10797/05 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 7.3.06); רע"פ 5986/09 אבוהאדירנ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 23.7.09); עפ"ג (מרכז) 22007-03-14 זלאן נ' מדינת ישראל (20.5.14); עפ"ג (י-ם) 46073-02-18 אלקרס' מדינת ישראל (פורסם בנבו 12.12.18); עפ"ג (י-ם) 54113-07-17 פלוני' מדינת ישראל (פורסם בנבו 21.1.18); עפ"ג (ב"ש) 35613-08-11 פבריקנט' מדינת ישראל (פורסם בנבו 4.7.12); עפ"ג (מרכז) 3230-03-11 מדינת ישראל' אוזטורק (פורסם בנבו 26.4.11); ת"פ (י-ם) 34658-04-18 מדינת ישראל נ' פלוני (פורסם בנבו 12.5.20).

20. לנוכח האמור לעיל, מתחם העונש ההולם את העבירות שבביצוען הורשע הנאשם הוא בין שמונה חודשי מאסר בעבודות שירות לשמונה- עשר חודשי מאסר בפועל, לצד מאסר מותנה ופיצוי לנפגעת העבירה.

העונש המתאים לנאשם

21. שקלתי לזכות הנאשם העדרן של הרשעות קודמות.

22. מובן כי ככלל, אין מקום לזקוף לחובתו של הנאשם את העובדה שהוא עמד על כך שתובאנה ראיות להוכחת

אשמתו, ואולם בד בבד יש לומר כי הוא אינו זכאי להקלות הניתנות למי שמודים באשמתם ומקבלים אחריות על מעשיהם.

23. לצד זאת, במקרה דנן לא ניתן להתעלם מן האופן שבו נוהל המשפט על ידי הנאשם ואביו, המשמש סנגורו.

אביו של הנאשם, התנהל בצורה בוטה כלפי המתלוננת וכלפי הוריה שליוו אותה, ואף ניסה להטיל עליה אימה במהלך חקירתה בבית המשפט.

מתוך עדותה של המתלוננת עולה, כי גם טרם הגשת כתב האישום, התנהלות של הנאשם ומשפחתו גבלה בשיבוש מהלכי משפט (ראו עמ' 39 שורות 17-18 לפרוטוקול הדיון מיום 26.10.21; וכן שם בעמ' 42 שורה 34).

על האופן שבו נוהל המשפט נכתב כך בסעיף 13 להכרעת דין:

"עדות המתלוננת נשמעה בתנאים קשים מאד מבחינתה; הקושי האינהרנטי הטמון לעיתים קרובות בעדות בבית משפט כנגד בן זוג, גם אם לשעבר, קיבל במקרה דנן תפנית נוספת, כשהמתלוננת נחקרה נגדית על ידי אביו של הנאשם שייצג אותו במשפטו והטיח בה הערות אישיות ... הדברים נאמרים ביתר שאת כאשר טרם עדותה של המתלוננת דרש הסנגור כי הוריה שליוו אותה בדיון יוצאו מן האולם בנימוק שהחליט (באותו הרגע) שהוא מבקש לקרוא להם להעיד. כשבקשתו של הסנגור נדחתה, הוא הטיח במתלוננת כי האדם שהתלווה אל אמה אינו אביה ובשל כך שב וביקש להוציאו מן האולם, ובהמשך, כשסירבה לוותר על חיסיון עו"ד לקוח, אף ניסה להפחידה כשאמר לה שסירובה זה יכול לשמש נגדה... בנוסף, לאורך עדותה הנאשם סינן לעבר המתלוננת קללות והערות עוקצניות מעליבות ופוגעניות... הוא הוצא מן האולם במהלך העדות לא פחות מארבע פעמים ... והוחזר שוב ושוב, מתוך הבנה של בית המשפט את חשיבות זכותו של נאשם להיות נוכח בעת שמיעת העדויות נגדו, אך גם לאחר שהוחזר לא חלפו אלא דקות בודדות שבהן לא הצליח לשלוט בעצמו, השמיע קריאות מבזות כלפי המתלוננת והוצא שוב. גם לאחר שהוצא מאולם בית המשפט, הנאשם עמד מאחורי הדלת וצעק אל המתלוננת בזמן שהעידה ... עד כי נדרשה התערבותם של אנשי משמר בתי המשפט שנקראו להרחיקו גם ממסדרון בית המשפט."

24. לא זו אף זו, התנהלות ההגנה גרמה לבזבז זמן שיפוטי וזמנם של עדים; למרות שנערך דיון ארוך ומעמיק לפי סעיף 144 לחוק סדר הדין הפלילי, בבוקר הדיון שנקבע לשמיעת הראיות הודיע ב"כ הנאשם כי הוא מוותר על עדות שוטר שכבר הוזמן, על פי בקשתו, והתייצב בבית המשפט. יש להניח לזכות ב"כ הנאשם, כי הידיעה על כך שאינו נדרש לחקור את העד הייתה ידוע לו לפחות בערב הדיון, ואף על פי כן לא טרח להודיע על כך למאשימה או לבית המשפט וגרם לבזבז זמנו של השוטר שהתייצב בבית המשפט במקום למלא את יתר תפקידיו.

25. הודאה באשמה מגלמת בתוכה, ככלל, קבלת אחריות על המעשים, המבטאת, לרוב, הכרה בפסול שבהם ומקטינה את הסיכוי להישנותם.

במקרה דנן, הנאשם עמד על חפזו עד הרגע האחרון, וגם אם טען שמקבל אחריות על מעשיו, ברור קצר העלה שמדובר בקבלת אחריות מילולית בלבד, שאין מאחוריה שום הכרה בפסול שבמעשים ובבעייתיות בהתנהלותו של הנאשם. כך למשל, כשביקש הנאשם להחזירו לשירות המבחן לצורך קבלת טיפול, נשאל על מה הוא מקבל אחריות והשיב: **"הפגיעה שהיא קיבלה בראש מהדלת כביכול מהפתיחה שלי"** (עמ' 66 שורה 6; ההדגשה אינה במקור), ובדבריו האחרונים לעונש אמר, בין היתר: **"אלו דברים שמעולם לא קרו... מי שסובל 4 שנים לא חוזר אחרי חודש"** (עמ' 70 שורות 20-21).

גם תסקיר שירות המבחן מלמד כי הנאשם מתקשה לקחת אחריות על המיוחס לו, מציג עמדה קורבנית ונעדר רצון יכולת לבחינה ביקורתית של מצבו.

26. אני ערה לכך כי הנאשם הוא אדם צעיר, בן למשפחה נורמטיבית ונעדר הרשעות קודמות. על אף האמור, לא מצאתי מקום להפנותו לטיפול תחת חסותו של שירות המבחן, שכן הליך טיפולי דורש הבנה של הפסול בהתנהגות, והכרה בבעייתיות שבמעשים, מאפיינים, שכאמור, נעדרים אצל הנאשם. ניכר כי הוא מסיר מעצמו כל אחריות לאירועים, כי הוא רואה בפגיעתה של המתלוננת במהלך האירוע נושא האישום הראשון תאונה, ולא תולדה של התנהלות תוקפנית ואלימה מצדו, ומתוך דבריו בבית המשפט ניכר כי הוא רואה בעצמו קורבן של המערכת כולה, ועל כן מרשה לעצמו להתנהל בתוקפנות, להתלהם, לומר ולעשות ככל העולה על רוחו.

התרשמתי, כי באופן מובהק, הרצון המילולי שהביע הנאשם לקבל טיפול במסגרת שירות מבחן, לא נבע מתוך מטרה כנה ואמיתית לרכוש כלים להתמודדות מיטיבה עם מצבי דחק, אלא מתוך רצון למצוא מפלט מפני ענישה ההולמת את המעשים שבביצועם הוא הורשע. מסקנה זו מתחזקת גם מתוך תמצית סיכום המפגשים עם הפסיכולוגית שטיפלה בנאשם, אשר צורפה לטיעוני ההגנה הכתובים לעונש, שם נכתב כי הנאשם הפסיק את הטיפול ביוזמתו לאחר כשלושה חודשים, כי מחויבותו לתהליך היתה חלקית וכי הגם שהתחייב ליצור קשר עם הפסיכולוגית, הוא לא עשה כן.

27. ב"כ הנאשם תיאר כי האמור בתסקיר והעדר המלצה על טיפול מצד שירות המבחן נובע מאי הבנה. בכלל זה טען ב"כ הנאשם, כי הוא עצמו נכח בפגישה עם קצינת המבחן, שבה הנאשם אמר לקצינת המבחן שהוא מעוניין בטיפול וכי הוא הבין מדבריה של קצינת המבחן שהנאשם יוזמן לפגישה נוספת לצורך שילובו בטיפול, ואף על פי כן נכתב בתסקיר מה שנכתב.

אודה כי התקשיתי להבין כיצד זה שירות המבחן קיים פגישה שבה נכח בא- כוחו של הנאשם, וספק בעיני האם מדובר בהתנהלות שגרתית שיש לאפשרה. מכל מקום, לנוכח הדברים שאמרו הנאשם ובא- כוחו בבית המשפט בהתייחס לעבירות שבביצוען הורשע הנאשם, אין בליבי ספק כי מסקנתה של קצינת המבחן בדבר חוסר התאמה לטיפול היא מסקנה מבוססת שאין מקום לדחותה.

28. מהאמור עולה חשש אמיתי כי הנאשם יוסיף לנהוג בתוקפנות ובאלימות במקרי קונפליקט נוספים, ולא רק כלפי המתלוננת. בהקשר זה אזכיר, כי הגם שהנאשם והמתלוננת נפרדו זה מכבר, היא עדיין חשה מאוימת ממנו ונראה

מתוך התנהלותו כי בליבו עוד רגשות טינה סוערים כלפיה. מכל מקום, תוקפנותו של הנאשם ניכרה בכל התנהלותו, ולא רק כלפי המתלוננת. כך לדוגמא, במעמד הטיעונים לעונש, כאשר הדברים לא התנהלו כפי שביקש הנאשם, הוא הטיח הערות ואמירות בוטות בבית המשפט (עמ' 70 שורות 21-19, שם בשורה 32) וסינן הערות פוגעניות גם כלפי התובעת (עמ' 67 שורה 20).

מעשיו של הנאשם, ההצדקות שמצא להם והתנהלותו לאורך המשפט כולו, חידדו את הצורך במתן משקל של ממש לשיקולי הרתעה אישית ומניעה, זאת לצד שיקולי ההרתעה הכלליים הנדרשים לנוכח אופיין וטיבן של העבירות שבביצוען הורשע הנאשם.

אינני סבורה כי עונש מאסר שירוצה בעבודות שירות יש בכוחו לקיים איזה מתכליות אלה של הענישה.

29. לנוכח האמור לעיל, יש לגזור על הנאשם עונש המצוי בחלקו האמצעי של מתחם העונש ההולם.

30. אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. תשעה חודשי מאסר בפועל.

הנאשם יתאם כניסתו למאסר עם ענף אבחון ומיון של שירותבתי הסוהר: דואר אלקטרוני MaasarN@ips.gov.il, טלפון : 074-7831077 או 074-7831078. ככל שלא יקבל הנאשם הנחיה אחרת, עליו להתייצב לריצוי עונשו ביום 26.3.23 עד השעה 9:00 במתקן המעצר בכלא ניצן ברמלה עם תעודה מזהה והעתק גזר הדין.

ב. שבעה חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו, שלא יעבור עבירת אלימות נגד הגוף מסוג פשע.

ג. חמישה חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו, שלא יעבור עבירת אלימות נגד הגוף מסוג עוון.

ד. פיצוי למתלוננת, עדת תביעה 1 בכתב האישום בסך 2,000 ש"ח. הפיצוי ישולם בעשרה תשלומים חודשיים שווים ורצופים הראשון עד ליום 1.3.23 והבאים עד ל-1 בכל חודש עוקב. לא ישולם איזה מהתשלומים במועדו, תעמוד מלוא יתרת הפיצוי לפירעון מיידי.

31. המזכירות תעביר העתק גזר הדין לשירות המבחן.

32. זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים בתוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, ט"ו שבט תשפ"ג, 06 פברואר 2023, בנוכחות הצדדים.